

1) Ὀσμὴ βοὸς Αἰγίν. Συνών. βοῖδα 2. 2) Ὀσμὴ βοείου κρέατος Ἄνδρ.

βοιδινός ἐπίθ. κοιν. βοιδινός Ἄνδρ. βοιδ'νός βορ. ιδιώμ. βοιδινὲ Τσακων. βοινὲ Τσακων. βοιδινός σύννηθ. βοδ'νές Σκῦρ. βοϊνός Ζάκ. Θήρ. Ρόδ. βοιδινός Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶ.) βοϊνός Κρήτ. βουνός Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόζει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός. Οἱ τύπ. βοιδινός καὶ βουδινός καὶ παρὰ Σομ.

1) Βόειος κοιν. καὶ Τσακων.: βοιδινὸ κρέας - τομάρι κτ. Συνών. βόεικος, βοιδήσος. 2) Μεταφ. κουτός, μωρός Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Πβ. βόδακας 2.

βοιδίτσι τό, Καππ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόζει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσι κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Βούς: Ἄσμ.

Ἐχει καὶ τὰ βοιδίτσα του παράδεισου πουλίτσα, ἔχει καὶ τὸ τσιφτοῦ του πανώραιον παλληκᾶρι (τσιφτοῦ = γεωργόν).

* **βοιδοβοιδιά** ἢ, βοιδοβουτσᾶ Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ βοιδιά.

Βοιδιά I, ὁ ἰδ.

βοιδόβοιδο τό, Πελοπν. (Ἠλ. κ. ἄ.) βοιδόβουιδου Σάμ. βουδόβουδο Πάρ.

Ἐκ συνθέσεως ἀναδιπλωτικῆς τοῦ βόζει χάριν ἐπιτάσεως τῆς ἐννοίας.

Ἀνθρωπος εἰς μέγαν βαθμὸν ἡλίθιος. Πβ. βόδακας 2.

βοιδοβοσκός ὁ, πολλαχ. βοιδουβουσκός πολλαχ. βορ. ιδιώμ. βοδοβοσκός Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σκῦρ. — Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. βουδοβοσκός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ βοσκός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Παρὰ Σομ. τύπ. βοιδόβοσκος.

Βοσκός βοῶν, βουκόλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδᾶς 1.

βοιδοβότανο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ βοτάνι.

Εἶδος βοτάνης. Συνών. πεντάνευρο.

βοιδοβούβαλο τό, (Ὁ Ἀγελαδάρ. 16) Πληθ. βοιδοβούβαλα τά, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ βουβάλι, βόδεα καὶ βουβάλα.

1) Ἀγρον ζῶον γεννώμενον ἐκ διασταυρώσεως βουβάλου καὶ ἀγελάδος (Ὁ Ἀγελαδάρ. ἐνθ' ἄν.) Συνών. βουβαλόβοιδο. 2) Πληθ., βόες καὶ βούβαλοι ὁμοῦ Κεφαλλ.

βοιδοβουνιά ἢ, ἀμάρτ. βοιδουβουνιά Θεσσ. (Καλαμπάκ.) βοδοβουνιά Πελοπν. (Μάν.) βοιδουβ'νιά Ἰμβρ. βοιδοβουνιά Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ βουνιά.

Βοιδιά I, ὁ ἰδ.

βοιδογάδουρα τά, Κρήτ. βοιγογάδουρα Κρήτ.

Ἐκ τῶν πληθ. τῶν οὐσ. βόζει καὶ γαδούρι.

Βόες καὶ ὄνοι ὁμοῦ.

βοιδογέλαδα τά, Ἠπ. (Βούρμπ.) Πελοπν. (Οἶν.) —

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 221 — Λεξ. Δημητρ. βουδαέλαδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν πληθ. τῶν οὐσ. βόζει καὶ γελάδι, δι' ὃ ἰδ. ἀγελάδι.

Βόες καὶ ἀγελάδες μαζί ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Βάζει στάνη τὰ πρόβατα κι ἀγέλη τὰ γελάδα, κοπὴ τὰ βοιδογέλαδα σαντὶ νὰ ἦτανε κύμα (σαντὶ = σαμπῶς) Οἶν. — Ποίημ.

Κοπάδα βοιδογέλαδα κι ἄλογα καὶ φοράδα ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

βοιδόγλειμμα τό, Πελοπν. (Ὀλυμπ. Πύλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ γλεῖμμα.

1) Τὸ μέρος τῆς κόμης τὸ ἀπὸ τοῦ μετώπου πρὸς τὰ ἄνω διευθυνόμενον Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδαλειψέα. 2) Τὸ γυμνὸν τριχῶν μέρος τοῦ μετώπου Πελοπν. (Πύλ.) 3) Ἀσθένεια τοῦ τριχωτοῦ μέρους τῆς κεφαλῆς Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

βοιδογλειμμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ὀλυμπ.) βοιδουγλειμμένος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόζει καὶ τοῦ γλειμμένος μετοχ. τοῦ γ. γλείφω.

1) Ὁ στρωμένος κατὰ τρόπον ὥστε νὰ διευθύνεται ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ κόμης τοῦ μετώπου (οἶονεῖ γλειμμένης ὑπὸ βοός) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μαλλὰ βοιδουγλειμμένα. 2) Ὁ ἔχων τὰς κατὰ τὸ μέτωπον τρίχας διευθυνομένας πρὸς τὰ ἄνω Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ὀλυμπ.)

βοιδογλειψιά ἢ, Πελοπν. (Πύλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ *γλειψιά < γλείφω.

Βοιδαλειψέα, ὁ ἰδ.

βοιδογλειψιά ἢ, ἀμάρτ. βοιδαγλειψιά Εὐβ. βοιδουγλειψιά Στερελλ. (Αἰτωλ.) βοιδογλειψέα Εὐβ. (Κουρούν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ γλειψιά.

1) Βοιδαλειψέα, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Κουρούν. κ. ἄ.) 2) Πληθ., αἱ κηλίδες τῆς σελήνης Στερελλ. (Αἰτωλ.)

βοιδόγλωσσα ἢ, πολλαχ. καὶ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. βοιδόγουσσα Τσακων. βοιδόγλωσσα Ἠπ. Κρήτ. Κύθηρ. βοιδόγλουσσα Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.) κ. ἄ. βοιδόγουσσα Τσακων. βοιδόγλωσσα Καππ. (Ἀνακ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σκῦρ. βοιδόγλωσσα Ἀθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. 449. βοιδόγλουσσα Θράκ. Ἰμβρ. Λέσβ. βιδόγλωσσα Νάξ. (Μέλαν.) μοιδόγλωσσα Κύπρ. βοιδόγλωσσο τό, Ζάκ. Ἠπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τριφυλ. κ. ἄ.) Σίφν. Σκῦρ. βοιδόγλωσσαν — Κορ. Ἄτ. 5,19 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. βοιδόγλωσσο Κρήτ. βοιδόγλουσσου Β. Εὐβ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) βοιδόγλωσσο Κῶς Ρόδ. (Σάλακ.) — Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. βοιδόγλωσσο Ἀθ. Θήρ. Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. βοιδόγλωσσαν Κορ. Ἄτ. 5,19. — ΠΓενάδ. 205 Λεξ. Βλαστ. 449. βοιδόγλουσσου Λῆμν. β'δ'όγλωσσο Πάρ. (Λεῦκ.) βοιδόγλωσσο Κρήτ. μοιδόγλωσσο Ρόδ. μοιδόγλωσσο Κύπρ. — ΠΓενάδ. 205. βοιδόγλωσσο ὁ, Πελοπν. (Γέρμ. Δημητσάν.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 265 βοιδόγλουσσους Σαμοθρ. βοιδόγλωσσο Σίκιν. μοιδόγλωσσο Κύπρ. μοιδόγλωσσο Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ γλῶσσα. Παρὰ Δουκ. τύπ. βοιδόγλωσσον. Πβ. ἀρχ. βούγλωσσον καὶ βούγλωσσο.

1) Ἡ γλῶσσα τοῦ βοός πολλαχ. 2) Ἀγριολαχανικά

της τάξεως τῶν τραχυφυλλωδῶν (boraginaceæ) φέροντα ἄλλα τραχέα, ὅμοια δ' ἐντεῦθεν πρὸς τὴν γλῶσσαν τοῦ ὀφθαλμοῦ (ιδ. ΜΣτεφανίδ. Ὁρολογ. Δημῶδη 1, 6). α) Τοῦ γένους τῆς ἀγχούσης (anchusa), συνών. *λυκόχορτα*, καὶ ἰδίᾳ ἀγχουσα ἡ Ἰταλική (anchusa Italica), συνών. *κυλλόγλωσσα*, ἀγχουσα ἡ φαρμακευτικὴ (anchusa officinalis), ἀγχουσα ἡ ποικίλη (anchusa variegata), ἀγχουσα τὸ ἀρβένιον (anchusa arvensis) καὶ ἀγχουσα κυματώδης (anchusa undulata) πολλαχ. β) Τοῦ γένους τοῦ ἐχίου, οἷον ἐχίον τὸ ἀρνόγλωσσον (echium plantagineum) καὶ ἐχίον τὸ κοινὸν (echium vulgare). γ) Τοῦ γένους τοῦ καρδιαγωγοῦ (borago) καρδιαγωγὸν τὸ φαρμακευτικόν (borago officinalis) πολλαχ. Συνών. *ποράντζα*. [* *]

βοιδογλωσσάκι τό, Πελοπν. (Μάν.)
Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βοιδόγλωσσα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.
Τὸ φυτὸν ἐχίον τὸ ἀβρὸν (echium elegans).

βοιδογλώσσι τό, Πελοπν. (Τρίκκ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. βοιδόγλωσσα.
Τὸ φυτὸν βοιδόγλωσσα 2, δ ἰδ.

βοιδογλωσσίδα ἡ, ἀμάρτ. βοιδογλωσσίδα Ἀμοργ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. βοιδόγλωσσα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γλωσσίδα.
Χόρτον τι δηλητηριώδες.

βοιδογλωσσίνα ἡ, ἀμάρτ. βοιδογλωσσίνα Νάξ. (Βόθρ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. βοιδόγλωσσα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίνα.
Βοιδόγλωσσα 2, δ ἰδ.

βοιδογύρισμα τό, Πελοπν. (Κίτ. Μεσσ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ γύρισμα.
1) Τὸ μῆκος τῆς βουστροφηδὸν χαρασσομένης σπορέας ἀγροῦ, ὅστις κατὰ τὴν σπορὰν χωρίζεται εἰς διαφορὰ τμήματα διαδοχικῶς σπειρόμενα, ἐφόσον προχωρεῖ ἡ ἀροτρίασις Πελοπν. (Μεσσ.) 2) Ἀγρὸς συνήθως ἀκαλλιέργητος περιφραγμένος, ὅπου βόσκουν βόες Πελοπν. (Κίτ.).

βοιδοδάμαλο τό, ἀμάρτ. βοιδοδδάμαλου Στερελλ. (Λεπεν.)
Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ δαμάλι.
Βοὺς εὐνουχισμένος, ἀλλὰ μὴ χρησιμοποιοῦμενος εἰς τὴν ἀροτρίασιν.

βοιδοδουλειά ἡ, Ἦπ.
Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ δουλειά.
Βαρεῖα καὶ καταθλιπτικὴ ἐργασία (ὅποια εἶναι ἡ ἐργασία τοῦ βοός).

βοιδοδουλεύω Ἦπ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. βόξδι καὶ τοῦ ρ. δουλεύω. Διὰ τὴν ἐπιρρηματ. σημ. τοῦ πρώτου συνθετικοῦ πβ. καὶ βοιδοκοιμοῦμαι.

Ἐργάζομαι ὡς βοὺς, ἤτοι ἐπιμόνως καὶ ὑπερμέτρως.

βοιδοέμποδο τό, ἀμάρτ. βοιδοέμποδο Κύθηρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ ἔμποδο.
Ἰχθυος ποδὸς βοός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδοπάτημα.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

βοιδοζεύγαρο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.)
κ.ά. βοιδοζεύγαρου Στερελλ. (Ἀράχ.) βοιδοζόβγαρο Κύθηρ. βοιδοζόβγαρου Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ ζεύγαι.
Ζεύγος βοῶν.

βοιδοθέμι τό, ἀμάρτ. βοιδοθέμι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. βόξδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θέμι.
Πλήθος βοῶν. Συνών. βοιδολάσι.

βοιδοκάλυβο τό, Εὐβ. (Κάρυστ.) κ.ά.
Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ καλύβι.
Στάβλος βοῶν. Συνών. ἀγελαδόστανη βοιδοκέλλι, βοιδολάσι, βοιδολέστεκο, βοιδόμαντρα, βοιδομάντρι, βοιδόσπιτο, βοιδόσταβλος, βοιδοκολεῖο.

βοιδοκαματιά ἡ, ἀμάρτ. βοιδοκαματιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ *καματιά < κάματος.
1) Ἡ εἰς εἶδος ἀμοιβῆ γεωργοῦ διὰ τὴν ἐκμίσθωσιν παρ' ἄλλου τῶν ἀροτήρων βοῶν του. 2) Ἀγρὸς καλλιεργηθεὶς παρὰ ξένου γεωργοῦ ἐπὶ ἀμοιβῇ εἰς εἶδος γεωργικῶν προϊόντων.

βοιδοκάματο τό, Λεξ. Αἰν.
Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ κάματο < κάματος.
Ἡμερησία ἐργασία ζεύγους βοῶν.

βοιδοκέλλι τό, ἀμάρτ. βοιδοκέλλ' Μύκ. Τήν. βοιδοτσέλλ' Μύκ.
Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ κέλλι.
1) Βοιδοκάλυβο, δ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ. οἰκία ἀκάθαρτος καὶ ἀκατάστατος Μύκ.

βοιδοκέντρι τό, ἀμάρτ. βοιδοκέντρ' Στερελλ. (Δωρ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ κέντρι.
Βούκεντρον: Φρ. Εἶνι βοιδοκέντρ' (ᾧρα καθ' ἣν ὁ ἥλιος ἀπέχει τοῦ σημείου τῆς δύσεως ὅσον εἶναι τὸ μῆκος βουκέντρου). Πβ. βοιδόσκοινο.

βοιδοκέρατο τό, ἀμάρτ. βοιδοκέρατον Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. βοιδοκέρατο Νάξ.
Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ κέρατο.
1) Κέρατον βοός ἐνθ' ἄν.: Σ τοῦ βοιδοκέρατον γὰ τρυπῶς, ἰγὼ θὰ σὶ ξιτρυπώσου Αἰτωλ. 2) Εἶδος μελιτζάνας ἐπιμήκους καὶ κυρτῆς ὡς κέρατον βοός Νάξ.

βοιδοκεφάλας ὁ, ἀμάρτ. βοιδοκεφάλας Θήρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ κεφάλας.
Ὄνομα δαιμονίου, τὸ ὅποιον πιστεύεται ὡς στοιχεῖον ποταμοῦ. Θηλ. Βοιδοκεφάλα τοπων. Ἰκαρ.

βοιδοκεφαλή ἡ, ἐνιαχ. βοιδοκεφαλή Θήρ. (Οἶα).
Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ κεφαλή.
Κεφαλή βοός. Συνών. βοιδοκέφαλο.

βοιδοκέφαλο τό, Ἦπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.)
κ.ά. βοιδοκέφαλον Θεσσ. κ.ά. βοιδοκέφαλο Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ.
Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ κεφάλι.
Βοιδοκεφαλή, δ ἰδ.

βοιδοκέφαλος ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.
βοιδοκέφαλος Κρήτ. βοιδοκέφαλους Εὐβ. (Ἄκρ.) Θεσσ.

ΤΟΜ. Δ' — 3

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ